

Bestsellerové příběhy ze Země Nezemě

Disney

VÍLY NEVÍLY

Legenda
o mlžných
koních

Kiki Thorpeová

ilustrovala JANA CHŘÍSTYOVÁ

 PRESS

Víly Nevíly: Legenda o mlžných koních

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiki Thorpeová
Víly Nevíly: Legenda o mlžných koních – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Disney

VÍLY NEVÍLY

Kiki Thorpeová

ilustrovala Jana Chrástková

Země Nezemě

Daleko od světa, který známe, ve vzdálených mořích snů, leží ostrov jménem Země Nezemě. Je to místo plné kouzel, místo, kde zpívají mořské panny, kde skotačí víly a kde děti nikdy nevyrostou. Každý den se tu odehrávají nová dobrodružství a možné je tu úplně cokoliv.

Jsou dvě možnosti, jak dojít do Země Nezemě. Jedna je, že najdete ostrov sami. Druhá, že si najde on vás. Abyste našli Zemi Nezemí sami, chce to hodně štěstí a taky špetku kouzelného vílího prachu. A i tehdy ostrov najdete, jen když on sám chce, abyste ho našli.

Vždycky po nějaké době připluje Země Nezemě blízko k našemu světu... tak blízko, že můžeme zaslechnout vílí smích. A vždycky po delší době Země Nezemě otevře své brány pár vyvoleným. Věříte-li z hloubi srdce v kouzla a víly, může se

zdánlivě nemožné proměnit ve skutečnost. Když najednou zaslechnete cinkání zvonků anebo ucítíte mořský vánek, i když široko daleko žádné moře není, dávejte dobrý pozor. Země Nezemě je možná blízko. A můžete se v ní ocitnout mrknutím oka.

Jednoho dne se do Země Nezemě přesně takhle dostaly čtyři vyvolené dívky. Toto je jejich příběh.

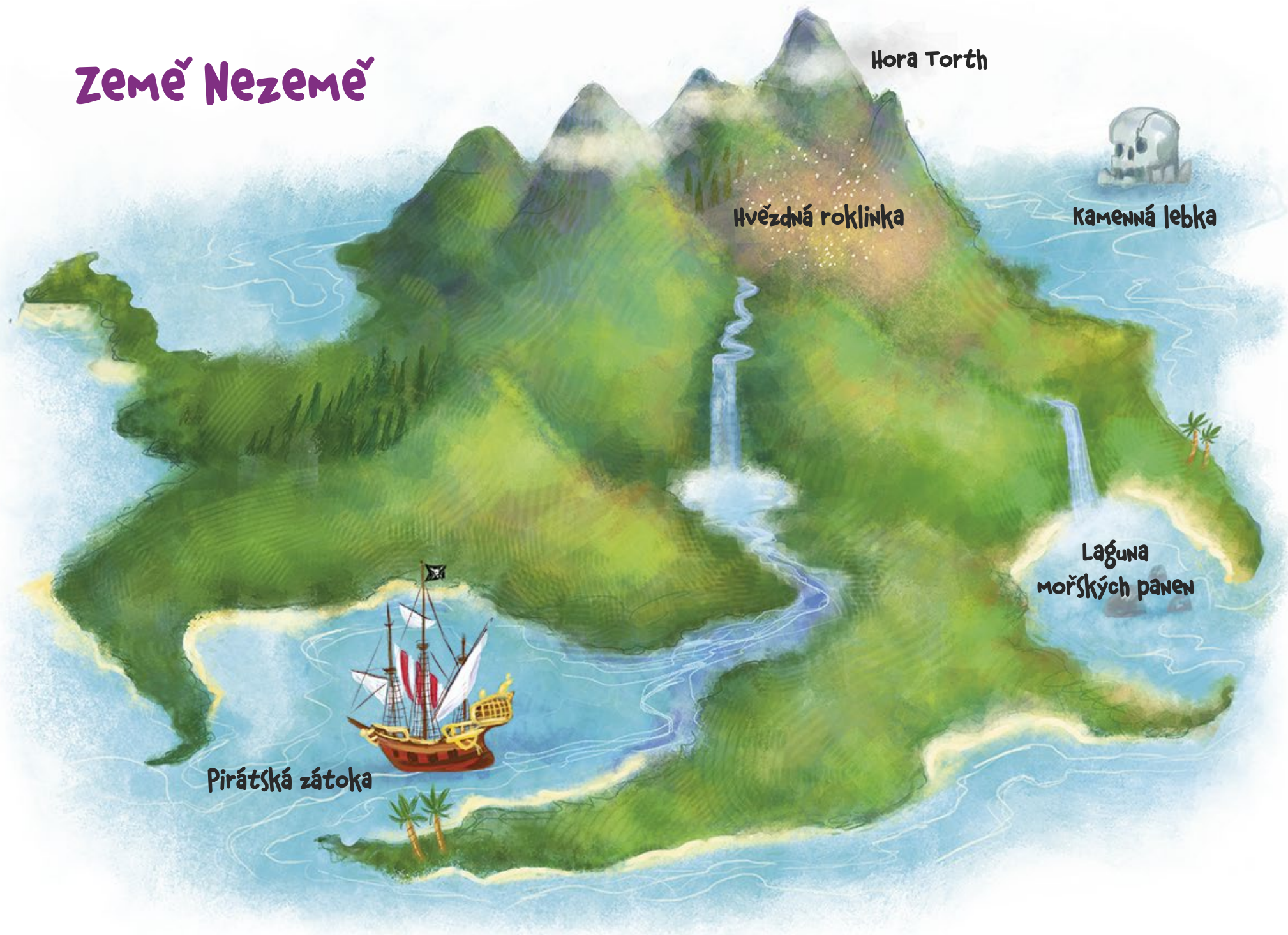
Pro Roxie

- K. T.

Pro Johnnyho

- J. C.

Země Nezemě

Hora Torth

Hvězdná roklinka

Kamenná lebka

Laguna
mořských panen

Pirátská zátoka

1. Kapitola

Katka Markvartová otevřela nejprve jedno oko, potom druhé. Na tvář jí dopadaly sluneční paprsky časného rána.

Katka, ještě pořád v polospánku, zamrkala očima. Byla vůbec doma ve svém pokojíčku? Anebo spala pod plačící vrbou v Zemi Nezemi? Na okamžik si nebyla jistá. Odhrnula si z očí závoj

zrzavých vlasů a spatřila veliký domek pro panenky v rohu místnosti.

Ach tak, pomyslela si Katka. Přespávala v domě své nejlepší kamarádky Mii Wimmerové. Byla tu s nimi i Linda Vašáková, schoulená ve spacím pytli kousek od ní.

Katka se jim pokusila poslat myšlenku s tichým vzkazem: *Probudte se! Probudte se, ať se tam můžeme vrátit!*

Před pouhými několika dny Katka, Mia, Linda a Miina malá sestřička Gábi našly tajný průchod do Hvězdné roklinky, vílí říše na ostrově Země Nezemě. Tedy, přesněji řečeno, si průchod našel je – ačkoliv cesta do Země Nezemě byla pokaždé někde jinde, vždycky to bylo někde, kde ji dívky měly na dosah.

Katka byla z jejich návštěv Země Nezemě celá pryč. Na kouzelném ostrově nemusela dělat žádné úkoly do školy, domácí práce – nic než objevovat všechno nové. Dobrodružství na ni čekalo za každým stromem, kopcem a záhybem potůčku

Živobylu. Katka se prostě nemohla dočkat, až se tam vrátí.

Její tichý vzkaz však očividně nezabral. Z Lindy vyšlo tiché zachrápání. Mia se otočila na druhý bok a zavrtila se hlouběji do přikrývek.

Třeba by je probudilo takové malé pošťouchnutí. Katka se protáhla a jakoby náhodou se nohou dotkla konce Lindina spacáku. Zavrtila se, aby byla ještě blíž, a znovu se protáhla. Tentokrát vrazila nohou do Lindina kolena.

Linda se s ospalým mžouráním posadila.

„Jen jsem se protahovala,“ řekla Katka a snažila se přitom vypadat nevinně. „Doufám, že jsem tě neprobudila já?“

„Ne... vlastně jo.“ Linda zašátřala rukou okolo polštáře. Když našla brýle, nasadila si je, trochu nakřivo. „Je Mia vzhůru?“

„Už jo,“ zavrčela Mia a přitáhla si polštář přes hlavu. Katka viděla vykukovat jen kadeře jejích dlouhých vlnitých tmavých vlasů. „Kolik je vlastně hodin? Připadá mi moc brzy na to, abych se už probudila.“

„Je brzy.“ Katka se vymrštila ze země, přeskočila Lindu a hupsla Mie na postel. „Dost brzy, abychom se mohly vrátit do Země Nezemě.“

Mia zamžourala na hodinky. Bylo půl sedmé. „Naši se neprobudí dříve než v sedm.“

„Přesně,“ přikývla Katka.

„A to může znamenat v Zemi Nezemi celé hodiny a hodiny.“

Dívky totiž zjistily, že na jejich výletech do Hvězdné roklinky plyne čas jinak. Může tam utéct několik hodin, zatímco doma uplyne stěží pár minut. „Tak pojďme!“

Mia se prudce vzpřímila, protože ji něco napadlo. „Doufám jen, že Gábi drží slovo. Že se nepokusila dostat do Země Nezemě, když jsme spaly.“

Při jejich poslední návštěvě se totiž průchod uzavřel a Gábi uvízla sama v Zemi Nezemi. Potom si dívky slíbily, že do Země Nezemě budou už vždycky chodit jediné *společně*. Mia však měla strach, že Gábi nedokáže odolat a vyrazí do roklinky sama, protože průchod byl teď přímo v jejím pokojíčku.

Všechny tři dívky se rychle oblékly. Katka si odhrnula husté rudé vlasy z obličeje a stáhla je sponkou, aniž by se obtěžovala učesat. Potom společně s Miou a Lindou po špičkách přešly halu ke Gábiinu pokojíčku.

Hned ve dveřích se Katka zarazila. „Holky, vidíte to, co já?“ vydechla šeptem.

Linda a Mia přikývly. Polovinu pokojíčku zastírala hustá mlha.

A Gábi zatím klidně vyspávala na zádech, aniž by tušila, že se děje cokoliv neobvyklého. Ručky měla rozpřažené do stran, jako by čekala, až ji někdo obejmě.

„Vypadá tak sladce,“ pronesla Mia rozněžněle. „Snad bychom ji ani neměly budit.“

Vtom se Gábi prudce posadila. „Co se děje?“ zeptala se a rozhlížela se kolem sebe. „Proč mám v pokojíčku takovou mlhu?“

„Já nevím. Děje se něco podivného,“ odpověděla Mia. „Podívej se na dveře od skříně.“

Kolem dveří se vznášela mlha hustá jako mléko. A vypadalo to, jako by sem další pronikala zpoza dveří – dveří vedoucích do Země Nezemě.

Katka se k nim rozběhla: „Já se tam mrknu.“

„Počkej, Katko. Buď půjdeme všechny, nebo žádná,“ připomněla jí Mia.

Katka se zarazila s rukou na klice. „Pospěš si a obleč se, Gábi.“

Gábi vyskočila z postýlky. Navlékla si na pyžamo růžovou baletní sukýnku a párek křídel z vílího kostýmu. „Připravena,“ oznámila.

Katka tedy vzala za kliku. Gábi, Mia a Linda se mačkaly hned za ní.

Uvnitř skříně se od podlahy až po strop válela mlha. Pokrývala Gábiiny hračky i oblečení. Dívky se chytily za ruce a vkročily do mlhy.

Vtom Katka zaslechla cinkání, jako když zvoní zvonky. Udělala další krok. Mlhou k nim připluly tlumené hlásky.

„Slyším víly!“ řekla Linda.

Dívky se zvolna šinuly kupředu a hlasy mezitím zesilovaly. Stěny kolem nich se zvlňily a proměnily se v útroby vykotlaného stromového kmene.

Nakonec vystoupily z kotliny ven. Ocitly se na travnaté zemi Hvězdné roklinky. Tedy Katka si aspoň *myslela*, že jde o Hvězdnou roklinku. Nebylo snadné to říct jistě. Všechno totiž pokrývala mlha.

„Není tu nic vidět!“ prohlásila Linda a otřela si brýle.

Katka zašoupala nohama dopředu a zamžourala: „V Hvězdné roklince nikdy dříve mlha nebyla. Když jsme tu byly, vždycky svítilo sluníčko.“

Neviděla potůček Živobyl, dokud do něj málem nespada. Teď konečně uviděla víly, jejichž hlásky předtím zaslechly. Byly to vodní víly, které pádlovaly po hladině v malých kánoích z březové kůry. Pokřikovaly na sebe, aby se jejich lodčky nesrazily.

„Dávej pozor!“

„Kde se tu ta mlha vzala?“

„Drž se napravo, Mlženko!“

Nad vodou proletěla Vesna, víla poselkyně, a křičela do všech stran: „Všichni na nádvoří! Královna Klarion svolala mimořádnou poradu!“

„Ach!“ zarazila se těsně před Katkou. „Nevěděla jsem, že jste tu také. Pojdte raději s námi!“

Na nádvoří se Katka zadívala na ohromný strom Domova. Rozložitý javor plný vílích pokojíků

a dílniček obvykle celý zářil vílím třpytem. Dnes bylo však jeho větvoví ukryté v mlze.

Na oblázkové nádvoří kolem dívek ze všech stran mířily víly. Přistávaly na větvích stromu, kde se usazovaly pěkně seřazené jako ptáčci na telegrafních drátech. Nervózně si mezi sebou štěbetaly, až se celé ovzduší naplnilo tichým bzukotem.

„Co se to děje?“ zeptala se Katka víly pekařky Dulcie, která se vznášela nedaleko od ní.

„Královně Klarion ta mlha dělá starosti. Ale to nám všem. V Zemi Nezemi je to opravdu neobvyklé počasí.“

„A co to způsobuje?“ zajímala se Katka.

Dulcie pokrčila rameny: „Vím jen, že po tom všechny víly mají hlad. Dneska u snídaně se všechny cpaly jako o slavnostech sklizně.“

„Snídaně?“ Katce zakručelo v břiše. Zatím neměly příležitost něco sníst.

Dulcie na ni pohotově mrkla: „Hned vám, děvčata, skočím pro něco na zub!“ Dulcii totiž nic netěšilo tak jako plnit prázdná bříska.

Chvilku na to jim víly služebničky začaly nosit jeden košíček s borůvkovými koláčky po druhém. Každý z nich byl velký jako skleněná kulička. Katka jich snědla dva tucty.

Proletěla kolem nich Deštěnka, víla s talentem na počasí, a v náručí nesla kapátko. Stiskla malou baňku, aby do něj nasála trochu mlhy. Potom zaujatě civěla na drobné kapičky uvnitř.

„Jistě, je to mlha východní s hlubokými mlžnými závaný,“ dumala. Pak se zamračila: „Ale poryvy jsou na nule.“

„A to je dobře, nebo špatně?“ zeptala se Katka. Ale nikdo už ji neposlouchal. Deštěnka zatím stačila někam zmizet.

2. Kapitola

Mlha na lukách, víly mají strach.

Mlženka stála na nádvoří a společně s ostatními vílami čekala, až promluví královna Klarion. Myšlenkami však byla jinde.

Mlha na lukách, víly mají strach. Proč jen nemůže to staré vílí pořekadlo ani za nic dostat z hlavy?

Mlženka si zastrčila dlouhé vlasy za uši. Už od samého rána nebyla ve své kůži. Když padla ta hrozná mlha, právě se plavila po potůčku Živobylu. Tak hustou mlhu Mlženka ještě nikdy dříve nezažila. Musela vynaložit všechny své bohaté zkušenosti, aby svou loďku dovedla ke břehu, aniž by do něčeho narazila.

Jako vodní víla milovala Mlženka vodu v jakékoli podobě – od krůpějí rosy až po hučící vodopády.

Obvykle ji už pouhá blízkost vody uklidňovala. Ale z téhle studené a mokré mlhy se Mlžence chvěla křídla zimou.

Co mi na ní tak vadí? ptala se v duchu sama sebe. Mlha je přece koneckonců taky jen voda.

Během těch myšlenek si Mlženka všimla, že kolem ní klečí

